

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 10.—Estranger 12.

AMOR FILIAL.

Lo Sr. Jeroni era un fideuber retirat que vivia al carrer de 'n Llástichs.

Una vida de treball ab acompanyament de pesadas curtas li havia donat sinó una fortuna, un passament, ó com si digessem lo necessari per esperar sense inquietut l' hora de la mort, casi segur de que aquesta no 's podia valer ni de la fam ni de la miseria per cumplir sa fúnebre missió destructora.

Tenia diners á rédit y ben assegurats sobre primera hipoteca: cobrava 'ls interessos bestrets, y si 'l dia de caure un venciment no li cumplian, tenia sempre un procurador al punt de dalt, disposat á disparar, no més qu' ell toqués lo gatillo. ¡Amigo, l' home 's defensava! Y encare que molt católich, apostólich y romá, y sense haverse cremat las cellas estudiant, practicava en aquest punt las teorías de Darwin sobre la lluyta per l' existencia.

Pero 'l Sr. Jeroni no era sol.

Del matrimoni que va contréure un mes després de haver plantat botiga, no li quedava ja la dona, una burra de treball, que va morir-se aniquilada, 'l dia mateix que D. Jeroni realisava son somni daurat, de reunir la fortuneta que li permetia retirar-se. Pero li quedavan duas fillas: la Carmeta y la Mariò.

¡Tinch d' alabar las perfeccions físicas de aquests dos pimpollos?

No: ni ellas aspiran á ser guapas, ni 'l seu pare las criava pèl regalo del primer jove enamoradis que li dongués la gana de recorre 'l camí de son cor.

Modestas y recatadas, senzillas é ignocents eran l' encant del barri, y 'l modelo més perfecte que las mares del vehinat citavan á sas fillas, quan aquestas tenian perdalets al cap.

—Mira las fillas de D. Jeroni, deyan las mares: no hi van pas ellas al ball... Mira quinas noyas més bonas... De la iglesia á casa; de casa á la iglesia.... No se 'ls coneix cap enredo.... y aixis tothom las respecta.

Verdaderament tant la Mariò com la Carme eran dos tipos del bon temps de la vellura. que avuy no se 'n veuben gayres. Associadas á las *Hijas de Maria*, si alguna diversió 's permetian era cantar á la parroquia, perque encare que no sabian de música, coneixian un capellá que 'ls ho ensenyava tot. També anavan al rosari de la Reparadora, exercici higiènic física y moralment considerat, perque obliga á llevarse demati y ve á ser una especie de ayguardent espiritual que reconforta l' ánima per tot lo dia.

Com es molt natural, sobre tant solits fonaments de creencias y sentiments religiosos, no podia menos de alsars'hi un hermós edifici de pietat divina y humana.

La Carmeta y la Mariò no eran solzament dos bonas cristianas, eran ademés dos fillas exemplars.

Aquell manament de la ley de Déu «Honrar pare y mare» 'l tenian incrustat al cor. Per ellas lo Sr. Jeroni era la imatge de Déu sobre la terra. No solzament l' estimavan, sinó que 'l veneraban... Davant d' ell acalavan la vista á terra, com si 's trobessin davant del Santíssim. Una petita indicació del pare era una ordre per las fillas. Segur estich que si 'ls hagués dit un dia: «Tiréuvos al pou», s' hi baurian tirat sense vacilar.

Aquest amor, aquest afecte intim, arrelat, immens, que no discuteix ni pensa, ni repara en res, va posarse de relleu 'l dia en que 'l Sr. Jeroni va caure malalt, per no aixecarse'n.

Are 'ls diré com va ser.

D. Jeroni tenia quatre testos al balcó qu' eran la seva delicia. Ell escarbotava la terra, ell regava las plantas, ell apuntalava las floretas. ¡Cuidado que ningú las hi hagués tocat! Estaba engelosit dels quatre testos.

Donchs un dia borrascós de la tardor, un qu' ell regava com de costún las plantas del balcó, devia sortir calent de casa seva, lo cert es que un aire va tocarlo y li va succehir lo que als vidres de quinqué quan una corrent d' aire 'ls fereix, s' esquerdan. Lo Sr. Jeroni va torce la boca, y va ferirse del quarto esquerra.

—¡Ay qué tinch!... ¡Ay qué tinch!...

Impossibilitat de caminar, las noyas van portarlo al llit á pes de brassos, van enviar á un vehi á buscar al metje, y van valerse de un vehi perque ellas ¡pobretas! desde 'l primer moment van ferse 'l propósit de no sortir del quarto mentres son pobre pare estigués al llit.

Propósit que van cumplirlo, com veurán vostés, fins després de la desgraciada mort del seu pare.

Lo metje va moure 'l cap ab desconfiansa, y ellas van plorar.

Després del metje 'l capellá. Lo capellá vá confesarlo, combregarlo y extremaunciarlo, y ellas van plorar.

Pero, amagant las llágrimas, quan podian, per no donar més pena al pobre malalt que s' anava fonent com una candela posada cap-per avall.

Perque ellas no 's movian del quarto ni per menjar ni per dormir.

—Carmeta, deya la Mariò, mira qu' hem de donar camamilla al pare: ves á la cuyna á buscarne.

—No, veshi tú: jo m' estaré aquí á veure si necessita alguna cosa, responia la Carmeta.

—Vaja, anemhi totas dugas.

Solzament en aquest cas abandonavan per un curt moment lo quarto del malalt. Fins á tal punt arribava la rivalitat que posavan aquells dos ángels en servirlo y cuidar-lo!

D. Jeroni va morir.

Lo metje ja ho havia dit:—Será joch de pocas taulas.

¡Y ellas van abandonar lo quarto?

No, llavors menos que may. Fins aquell punt havian complert com á fillas, desde llavoras las tocava cumplir com á cristianas.

La Carmeta y la Mariò van passar la nit resant junt al cadáver.

Vingue l' hora del enterro, y se n' endugueren al pobre Sr. Jeroni: los parents próxims y remots del difunt van assistir á pagarli l' últim tribut; pero ni la Mariò ni la Carmeta van moures' del quarto.

Ja es fora l' enterro, ja 'ls capellans han tombat la cantonada, ja no se senten los seus cants... La Mariò va per obrir lo balcó.

—¡Hont vas? li pregunta la Carme.

—A pendre una mica l' ayre... Aquí m' ofego.

—També vinch.

Y las dos fillas adoloridas, afinadas de no menjar, ab los ulls á mitj cap de no dormir, surten al balcó, respirant l' escasa atmósfera del carrer de 'n Llástichs, suficient empero per ferlas petar las dents y donarlas esgarrifansas.

—Carmeta, diu la Mariò: estás mol groga, tremolas, tens febra... Vèsten al llit, corre, pobreta, vèsten al llit.

—No, no puch mourem d' aquí entre mitj de aquests testos que cuydava 'l pare... Encare 'm sembla que 'l veig. ¡Pobre pare!

Un quart ó mitj' hora de silenci. Tant la Carmeta com la Mariò no fan més que mirá 'ls testos... Sembla que se 'ls menjan ab la vista. En aquells testos hi está concentrada la quinta essencia del amor filial.

—Mariò, diu la Carmeta, ¿vols ferme un favor?

—Demana.

—Sens' perjudici de lo que 'l pare disposa en lo seu testament, jo 't daré tot lo parament de casa, mobles, robas, joyas y cuberts... Tú donam aquests testos: no vull més que aquests testos.

—Ay Carmeta, lo mateix volia dirte: donam aquests testos y quedat tot lo demés.

—Es que jo ho faig, perque per mi son lo millor recort del pare.

—Jo ho faig per lo mateix.

Anava fentse fosch. Van tornar los parents del enterro y las dos nenas no 's movian del balcó.

Al balcó van rebre 'l pésam y al balcó van despedirlos.

Tots los esforços que aquells van fer per tréurelas del balcó van resultar inútils.

Van encendre 'ls fanals, y ellas seguian al balcó; van tancarse las botigas, y encare no 's movian, van sortir los serenos, y al últim la Carmeta va dir:

—Vaja, acabém, ó sinó aquí 'ns hi gelariam. Arrenquem las plantas, voidém la terra y partíms' ho.

Y en efecte, colgadas dintre dels testos van trobarhi 600 unsas que una a una havia anat enterrant lo se-nyor Jeroni.

¡Oh sant amor filial!

P. DEL O.

FILOSOFÍA PRÁCTICA.

Tot lo del món es veritat y es mentida.
Totas las cosas son bonas y son dolentas.
Tot es possible y es impossible.

¿Se van enterant de lo que vull dir?

¿No? Hasta cert punt no ho extranyo, perque las mèvas afirmacions son tant confosas, que jo mateix ab prou feynas las comprench.

Pero no hi fa res: seguim endavant, que molt serà que al cap de vall no 'n treguem l' aygua clara.

Segurament ja haurán sospitat, ab tants rodeigs y circunloquis, que vaig a parlar del cólera.

Si senyors, no s' han equivocac. Lo cólera mereix la pena d' ocupar la nostra atenció, a fi de evitar per tots los medis que pugui ocupar lo nostre cos.

Pero no m' hi atrevit a abordar-lo de *frente*, perque ab aquest tipo es precis proceder com ab un amich quan li volem enmatllevar quartos: primer de tot s' ha de parlar de mil cosas per distreure'l y quan ja está marejat... ¡pataplám! se li aboca la demanda entre cap y coll, y se 'l arreplega de plé a plé.

Aquest article vá dedicat als timoratos: no á aquells que

«dicen prudentemente
»que nunca en una mesa
»deben ser trece.»

sinó als innocents que 's creuhen de bona fé que 'l cólera mata a las personas conformes y honestas.

De cada cent individuos que 's moran del microbi, als noranta nou los mata la pòr. Això es tant positiu, qu' estich segur que cap dels que s' han mort m' ho desmentirà.

Partint d' aquest principi, vaig a entrar en materia. Si realment estan espantats, segeixin llegint y no se 'n penediran. Si son *espírits forts*, deixin l' article y passin de llarch. Al fi y al cap no perdrán gran cosa.

Sembla mentida que hi haji un espanyol que tingui pòr de morir-se.

¡Com en aquest país s' hi está tant bèl!

¿No hi ha gent que, aburrida de las cosas d' Espanya, agafa 'ls trastets y se 'n vá a América á buscar la fortuna... ó a trobar probablement la desgracia?

Pues, perquè ha de fer tanta feresa agafar los trastets y anarsen al altre món? ¿Qué 's pensan qu' es gayre més lluny que América?

Y sobre tot, sapiguent que 'l passatje es gratis y que no 's té noticia de que hi haji hagut may cap desgracia pel camí.

Ja se que dirán vostés.—¿Perqué no hi vas tú?

Perque may m' ha agradat viatjar: vels'hi aquí.

Si no fos això ¡quí sab ahont seria á horas d' ara!

Pero tornem al nostre assumpte.

Tot això que contan dels microbis, es mentida.

Ja veuhen que no hi gasto embuts: mentida.

¡Microbis! ¿Qui n' ha vist?

Los sabis prou s' escarrassan explicant que ab lo microscopi 's veuhen perfectament: tot això son camándulas pera embaucar als cándidos. Y després, que dels animals que sols se veuhen ab vidres de multiplicar, ja se 'n poden ben riure. Una bestia que 'ls pugui mossegar, ó donar una banyada ó etzibar un raig de còssas; això es una bestia temible; ¡pero un pobre animalet qu' es un milló de vegadas més petit que una pussal... ¿qué volen que 'ls fassi, l' infelís?

Ja n' hi ha de microbis; pero no son los que 'ls sabis diuhen

¿aben aquell fulano que no més coneix la O perque es rodona y la I perque es prima y té la pretensió de ficarse á consejal? Pues aquest es un bon microbi... ¡que 'n porta de malicia!

¿No han reparat ab aquestas sirenas que cap al tart converteixen la Rambla en una romeria

«que no hace honor
»al alcalde ni al señor gobernador?»

Pues aquí tenen més microbis.

¿Han vist aquestas criaturas de trenta anys y pico que cada dia davant de ca 'n *Llibre* 's prenen la *libertat* d' interrompre 'l pas del públich?

Donchs son tant microbis com los anteriors.

¿Ne volen més?

Ignoro hasta quin punt los haurán tranquilisat las consideracions que fins aquí hi vingut fent.

La pòr—es precis confessarho,—neix en las personas expotáneament com los bolets. Hi ha gent que al hi-

vern tè panallons; n' hi ha que al istiu tè grans al nas. Y de la mateixa manera n' hi ha que eu épocas de cólera tè pòr. No s' hi pot fer més.

Trobarian mal intencionat que, posada la qüestió en aquest terreny, los faria un sermó d' un' hora, acabant per burlarse de la seva pòr, sense fer res pera curarla.

May hi tingut aquest modo de pensar. Tolerancia avants que tot. Jo respecto 'ls gustos de tothom, las ideas de tothom y la pòr de tothom.

Y al respectarla, procuro destruírla de bonas en bonas, com aquells gobernants que, tot y respectant la lley, la fan servir per paperinas.

Si senyors: lo meu crit no es ¡Guerra al cólera! sinó ¡Guerra á la pòr!

¿Com se fá aquesta guerra?

Aixis:

Primer: Pensant que aquest món es una vall de llágrimas y contribucions.

Se: on: Recordant que 'ls que 's moren primer s' estalvian la feyna d' haverse de morir després.

Tercer: Tenint present que 'l cólera es un fatxandero què no més ataca als que 'n fugen.

Y quart: Resumint l' higiene y 'ls preservatius en la fórmula següent:

Tranquilitat + bon humor + poch treballar x bona teca + bon tabaco + bon vi.

Las senyoras, com que de tabaco no 'n gastan, en lloch de fumar poden fer ganxet.

Es també molt convenient portar un bosseta plena, no de cànfora, sinó de rals.

Y llegir algun periódich que tingui bona sombra. (No dich quin, ... perque suposo que ja ho compendrán.)

Ab lo dit basta y sobra. Seguint atentament las mèvas indicacions, podrán morir-se de tot lo que vulguin, méns del cólera.

Una advertencia y acabo.

A pesar de que hi procurat ser clar y concis, tal vegada no haurán comprés gayre l' intenció d' aquest article.

Si per cas, tinguin en compte que 'l titol ja anuncia que vaig a parlar de *filosofia*; y ja se sab que aquest género es una mica misteriós y enrevessat.

Y sort que la filosofia mèva es práctica ¡que si fós teòrical... No 'ls arrendaria la ganancia.

J. LADIV.

No 's pot negar que Barcelona es prudentíssima y obedient. Tots los metjes han dit que un dels preservatius més poderosos contra 'l cólera es la distracció, y 'ls barcelonins s' ho han escoltat tant bè, que tirantsho tot á l' esquena, á riscos de tornarse jeperuts, se diverteixen qu' es un contento.

O sinó á la proba.

Vajin al *Bon Retiro* cada vespre y 'l veurán plé.

Allí sentirán óperas bonas, bonicas y baratas, cantadas ab tota la voluntat del món, y aplaudidas ab tot l' agrahiment del que per *dos* rals pot entrar al *Liceo*...

d' istiu. Mirat baix aquest aspecte, s' ha de confessar que aquells artistas se portan com uns homes. Aquest dia varen donar un *Faust* que Déu n' hi doret: la Boy-Gilbert, en Bruno—que cada dia adelanta pasmosament,— en Morales, xicot molt trempat y que farà carrera, y altres, van treure de la preciosa ópera de 'n Gounod tot lo partit que se 'n pot treure en aquell teatro.

Saltém al *Tivoli*. Aquí, entre 'l *Rey reyna*, *Niniche* y la *Diva* se la campan qu' es un gust. Lo públich hi troba comoditat y frescura, y ho veu

«tototototodo tan bonito,
tan apañadito,
tan arregladito.»

que á pesar de acabarse cada nit la funció á las mil y *quinientas*, no 's cansa may de tornarhi, sobre tot sapiguent que allí 'l públich es l' amo y que li repetiran tot lo que vulgui, encara que sigui una dotzena de vegadas

Novedats está per llogar: diumenje va obrirse per donar dugas representacions de *Marina*, en las quals l' intrépit Batlle va probar que sab hont té la ma dreta. No vull dir que cantès ab las mans, sinó que va portarse com un *ángelo*. ¿Y la companyia d' ópera, Sr. Ignasi?

Al *Espanyol* també hi ha *huelga*; pero 'ls diumenjes s' hi fa alguna cosa. Es clá: com lo diumenje es un dia consagrat al descans y en aquest país tot se fa al revés, l' *Espanyol*, com altres teatros, reposa 'ls dias de feyna y treballa 'ls dias de festa.

Jo no hi vaig anar, perque no hi trobat encare 'l sistema de ser á varios puestos á la vegada; pero un aficionat al genero va dirme que havian fet *Urganda la desconocida*, y que no era tant *desconocida* com suposan.

¿Ribas. La companyia del infatigable Tutau ha

tornat al Born després de rodar lo mon. Vull dir, que realisada la profitosa campanya que cada istiu emprén per Catalunya, ha fet cap á Barcelona. Ignoro hont pensa establirse definitivament; sols sé que 'l diumenje passat va presentarse en lo teatro *Ribas*, tant trempada com sempre, donant *Las aves de rapaña* á la tarde y la preciosa *Mesonera del Leon de oro* á la nit. Es inútil dir que 'l públich va tributar á la companyia merescuts aplausos, especialment á la simpática Mena y al bravo Tutau.

Lo *Circo Ecuestre y elefantestre* com sempre. Dilluns va ferse 'l benefici dels clowns, ab una funció que, segons resavan los cartels, havia de ser *desinfectant*. Y, en efecte, vá serho. ¡Figúrinse aquella colla de plagas, que quan treballan á benefici de l' empresa ja fan tant xibarrí, si n' havian de fer lo dilluns, que treballavan á benefici seu! Hi va haver de tot; salts, balls, música, hofetadas (entre talls, per supuesto) y la mar de barbaritats cómicas y gimnásticas.

En fi, que valia més alló, que no pas una ruixada de cloruro.

¡Au revoir!

N. N. N.

A CAU D' ORELLA.

Ja s' acostá, vida mia, pèls nostres cors l' hora hermosa en que ha de venir confosa la prosa ab la poesia.

Ja es tant aprop, que es precis comensar las excursions per carrers y carrerons á veure si 's troba un pis.

No tenint *argent* de sobras.

si es un quint, no 'ns do rezel;

com més alt més prop del cel

que es patrimoni dels pobres.

Per mi 'ls alts son los millors,

que hi porta 'l sol sos raigs bells;

jo podré tenirhi aucells,

y tú alguns testos ab flors.

Sent un quint, si 'ns du desgana

l' amor, será un benefici,

perque farém exercici

y aixó desperta la gana.

Lo que havém de procurar

primer que tot durhi al pis,

es pá y carbó, perque aixis

diu que may nos faltarà.

Comprarem la calaixera

prop del Pi, al carrer dels Banys,

que al Encant duran poch anys

perque la feyna es grullera.

Si lleria un xich modesta,

un sofà per tú, y per mi

esculliré un balanci

per gronxarmhi fent la siesta.

Y com tú no ets de las mancas

per conservarho millor,

y aixis farà més senyor,

hi posarás fundas blancas.

Per Tots Sants la torradora

anirém á comprar al Born

y graixonera pe 'l forn

portá 'l gall quan sia l' hora.

També hem de fer de manera

que en l' armari, arreglerats

tenirhi copas y plats

al voltant d' una sopera.

Per menjá una taula ab alas

per si 'ns venen convidats

poguer cabrehi tots plegats:

res de catifas, ni galas,

ni portiers: un transparent

á la finestra, y aixis

lo baixarem si es precis

perque no 'ns vegi la gent.

Ab aixó y la netedat

podrém teni 'l nostre niu

com una gloria, joliu

y sempre ben endressat.

Lo que vull, per més que boja

diguis á ma pretensió,

es tenir un llit ben bó

y ben tou... No 't tornis roja,

puig ja t' he dit, vida mia,

que s' acostá l' hora hermosa,

en que ha de venir confosa

la prosa ab la poesia.

S. ALSINA Y CLOS.

ESQUELLOTS.

L' altre dia ván subastarse á ca la Ciutat los objectes embargats al *Diluvio*, llavors del augment de las tarifas de la contribució pèl célebre Camacho.

¡Tres anys s' han necessitat per acabar l' expedient! De manera que si lo embargat en l' any 82 en lloch de ser una escaparata y un retrato hagués sigut un cistell de pinyols de préssech, ara com ara ja s' hauria convertit en un floret de presseguers qu' enamoraria.

Si es veritat que *las cosas de palacio van despacio*, las cosas de ca la Ciutat encare hi van més.

Un dels trastos embargats, una escaparate que conté la preciosa imatge de D. Paco Primera Pedra, va moure tal entussiasme entre 'l públich, que á l' aranya estira cabells se la varen disputar una infinitat de personas, quedant per fi rematada en 4,000 pessetas á favor del president d' una societat humorística.

—Quatre mil pessetas per una figura! —deya un espectador mal-humorat. — ¡Ni pèl mateix original las donaria!

Acabada la subasta, l' escaparata fou passejada pèls carrers de la ciutat, seguida d' una orquesta de dos cegos y d' un acompanyament numerós.

La gent s' aturava á contemplar la professó, sense comprendre lo que alló significava.

—¿Quin sant es aquest?—preguntava un mirón.
—Sant Francisco Rius y Taulet,—vá respondre un altre.— Ha rellevat á Sant Roch perque ja es massa vell, y ara 'l passejan en professó perque 'ns salvi del cólera.

Un detall. Junt ab lo Sant Rius, hi anava 'l retrato de D. Isabel II.

S' ha publicat la llista dels individus que han de formar la Jun a d' auxiliis de Barcelona. Los noms s' han reunit sense cap dificultat.

¿A qué no's logra tant facilment reunir las personas?

Ha pujat lo preu de la carn. Ab tal motiu, un bromista deya á una senyora... sospitosa y extremadament grassa:

—Vamos, ara si que ho tindrà bè...
—¿Perqué?
—Perque la carn ha pujat de preu, y com que vosté...
—Li adverteixo que la mèva carn no 's ven ni 's menja.

—¿Dèu nos en quart d' un cas apurat! Miri, diu que pèl siti de Girona, no ván tenir altre remey que menjar ratas.

Agenda completament á la redacció, vam publicar en l' últim número una poesia titulada: *L' interventor del carril*.

Alguns dignes interventors de la línea de Fransa, ab una susceptibilitat que 'ls honra, creyentse aludits y ofesos per certas frases un tant ambiguas de dita composició, han formulat justíssimas queixas que no podém menos de atendre.

Sens dupte que l' autor, á qui no coneixém, no ha tingut la intenció de mortificar á tant pundonorosos empleats; pero siga com vulga, amichs de donar á cadascú lo seu, no tenim inconvenient en declarar que retxassém tot lo que pugui ferir en lo més minim la immaculada reputació dels aludits interventors.

Lo cólera, que era á Valencia, ha aparegut á Marsella: es á dir que ha crusat per davant de Barcelona, y ha passat de llarch.

Alguns suposan que aixó ho ha fet perque sabia que aquí li farien molt mala arribada.

Altres diuen que ho ha fet perque ha averiguat que en Fontrodona tractava de desafiarlo... á can Martin.

Y 'ls més ben enterats asseguran que ja anava á desembarcar, pero que al veure 'l monument á Colon, s' ha cregut que alló era un forn pera escalbarlo á n' ell y ha tocat pirandó á marxas dobles.

Alguns músichs demanan que en la galeria de catalans ilustres s' hi coluqui aquest any lo retrato d' un músich célebre.

Ja tinch lo candidat. En Girona, gran tocador de violó ó de violón.

Lo simbolisme, aquella ciencia que practicavan los pobles egipcis y babilonis torna á estar de moda.

¡Quan cert es alló que diuen de que tot lo antich torna!

Perque avuy torna á usarse 'l simbolisme á tot pasto. ¿Ne volen una proba? Arribinse als aparadors de ca 'n Cabot carrer de Fernando y hi veuran una joya que 'ls que mangonejan lo poble de Sans regalan al gran Sedó, autor de la segregació de aquell poble del municipi de Barcelona.

La joya es una planxa.
A la planxa de 'n Sedó, la planxa dels vehins de Sans.

¿Hi ha cassos ó no hi ha cassos?
Aquesta es la pregunta que 's dirigeixen en l' actualitat moltíssims barcelonins. ¿No hi ha ningú que respongui?
Las autoritats callan; la premsa no diu res per no almar.

Los únichs que podrian dir alguna cosa, fan un badall y 's moren.

—Donchs es cert que hi ha cassos? preguntarán vostés.

—Si senyors: hi ha cassos; pero no de cólera; ¡hi ha cassos de fam!

Tambè en alguns barris, principalment á la Barceloneta, hi ha hagut algún cas sospitós.

—¿De fam?

—No senyors: aquests han sigut de menjar. Una tunyina mitj podrida ha fet l' efecte de microbi.

Escoltin, senyoras autoritats, ¿no n' hi ha prou ab las tunyinas que 'ns dona 'l govern, que 's consentí que 'ls peixaters l' hi fassan la competencia?

A Tortosa hi ha hagut una huelga de criadas.
A Salamanca n' hi ha hagut un' altra.

Lo ministre de la Guerra ha de pendre cartas en l' assumpto.

Una de dos: ó arreglar la huelga, ó aumentar lo ranxo dels soldats.

¿Com s' ho farán los Xanxos y 'ls Quimenas sense una Pepeta ó una Tuyas que 'ls cridi y 'ls regali?

Tothom se queixa de la carn que s' expén á Barcelona, que vé del moro.

Y tothom se queixa ab rahó.

—Del moro hi havia de venir lo vi, en compte de la carn, deya un consumidor.

—Y perqué 'l vi precisament?

—Perque venint lo vi del moro tindriam la garantia de que no fora batejat.

Lo que l' hi passa al Dr. Ferrán no es nou.

Totas las invencions han trobat obstacles, de tal manera que 'ls que més haurian de protegir las son los que més las han contrariadas.

En la lley 5.ª del llibre VII de la Novíssima Recopilació s' hi troba un párrafo en que 's regoneix que la vacuna pot propagar lo contagi de la verola y 's prohibeix terminantment que s' inoculi á ningú de cap poble en que la verola no hi estiga bèn estesa.

Item més: se precisa que, pèl cas de que algú s' inoculi, se pendrán todas las precaucions perque tant l' inoculat com sos assistents, al sortir de la població no 's tractin ab ningú durant tot lo temps que puga durar lo contagi.

Resultat: estupidés pura.

Consólis, Dr. Ferrán.

Lo gran Jenner no vá arribar á la immortalitat sinó després de recorre un llarch camí sembrat d' espinas.

Camini vosté ab esperansa, que també hi arribará. Los detractors mateixos l' hi acompanyan.

Segons diuen alguns periódichs, á Sabadell s' ha inaugurat la plassa de toros ab un gran escándol.

A la porta vá haverhi descabraduras y dos atropellos de cotxe, y á dintre de la plassa xiulets, cops de pedra, un guardia d' ordre públich ferit y crits de «arrossegueulo» dirigits al arcalde.

Son corridas de nova invenció.

—¿Que 's corren avuy? ¿Homes ó novillos?

—Ni novillos ni toros: se corren arcaldes y polissóns.
¿Ca si cuando nos ponemos, salimos más endaluces que los hijos de la tierra de Maria Zantizimal!

S' han posat en venta uns llapis que fan lo mateix efecte que la mostassa.

D' avuy endavant no 's dirá, pues:—A aquest malalt li posarém un sinapisme, sinó:—L' hi escriurem un sinapisme.

En los estanchs de Barcelona no hi ha cajetillas de certa classe.

Millor: un veneno menos.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Quan se té l' un al revés á cartas, se fa l' ullet, y dos-tres-dos un vellet que no vol llum de res més. No aumenta lo que 's dos-tres ni dona qui vol guitar. Prometent llibertat dar lo tot embabieca á Espanya; jo no sè si es que 'ns enganya ó que ell se deixa enganyar. UN PAGES.

II.
Va fer un gran hu l' Ambrós cridant per tot lo veynat perque s' havia punxat ab una tot á la dos. ELEXEAR COMA.

SINONIMIA.

Me diguè ahir la Claret:
—¿De quina tot vens Marsal?
—Vinch de tot de la Riteta que ahir morí de total.

J. P. DE VIDRERAS.

CONVERSA.

Entre noys:
—¿A quin colegi vas Pepito?
—Massa que ho sabs, al de Sant..
—No parlis més tots dos ho hem dit

J. ASMARATS.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula que trayentli cada vegada una silaba del seu davant, dongui 'ls següents resultats.
1.ª Utensili de cuyna. 2.ª Lo que un mal governant fa á una nació. 3.ª Ne gastan molt 'ls sabaters. 4.ª Cosa propia del mar. 5.ª Nota musical. 6.ª Una vocal.

LEANDRO.

TRENCA-CAPS.

ROSITA.

Combinar las lletras de aquest nom de modo que formin un poble catalá.

R. CARBONEL-LO.

ROMBO.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Omplir los pichs ab lletras de modo que llegidas verticalment y horisontalment dongan los següents resultats: Primera ratlla: consonant.—Segona: un peix.—Tercera: nom de dona.—Quarta: id., id.—Quinta: capital.—Sexta: molt poca cosa.—Séptima: consonant.

UN CIVILISAT BARBARO.

GEROGLIFICH.

DA qui VAN
Joseph
DAR ira RERA
K l.

J. LANEU A.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—*Por-te-ra.*
2. Id. 2.ª.—*Pla-ta-no.*
3. MUDANSA.—*Lletja-Fetje-Metje.*
4. ACENTÍGRAFO-DOBLE.—*Dona-Casá-Doná-Casa.*
5. CONVERSA.—*Graciamat.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Ricardo.*
7. TRENCA-CAPS.—*Darnius.*
8. GEROGLIFICH.—*Per punts los sastres.*

CURACIÓ SEGURA

DEL

CÓLERA

PEL

Dr. TUNISI

Un folleto de 32 páginas
Preu 4 rs.

Se ven en la llibrería de Lopez, Rambla del Mitj, 20.

¡GUERRA AL CÓLERA!

INSTRUCCIONS PER COMBÁTREL, ESCRITAS EN VERS PEL

Dr. C. GUMÁ

Catedrático de medicina humorística.

Segona edició.—Preu ¡UN RALET!

LA CEBEBA Y LA MISEBIA

UNA CARTA AL DR. FERRAN

pèl DR. C. GUMÁ

catedrático de medicina humorística y autor de
¡Guerra al cólera!

Preu 2 rals

Aquestas obras se venen en la Llibrería Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerías, kioscos y á casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA.

Barcelona: Ipm. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

L'únic modo d'escaparse de la calor, es viure, menjar y dormir dintre 'l mar.

La carn puja, mentres los quartos baixan.

Y mentres la fé baixa, las fés de batisme pujan.

Las estampas de las monjas de Manresa. ¡Alsa, Sr. Ferrán, que ja li fan la competencial!

La subasta de Sant Rius. ¡4.000 pessetas...! ¿Qui 'n dona més?